

בש"פ 5363/19 - אבנר הררי נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5363/19

לפני:

כבוד השופט א' שטיין

העורר:

אבנר הררי

נגד

המשיבה:

מדינת ישראל

ערר לפי סעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה-מעצרים), התשנ"ו-1996, על החלטת בית המשפט המחוזי תל אביב-יפו במ"ת 53717-03-19 מיום 7.7.2019 שניתנה על-ידי השופט י' טופף

בשם העורר:

עו"ד צ'רלי סבג

בשם המשיבה:

עו"ד חגי בנימין; עו"ד מיכאל כהן; עו"ד ארז בן-ארויה

החלטה

1. לפני ערר לפי סעיף 53(א) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: החוק המעצרים), על החלטת בית המשפט המחוזי תל אביב-יפו (השופט' טופף) אשר ניתנה ביום 7.7.2019 במ"ת 53717-03-19, במסגרת תפ"ח 53698-03-17 (מחוזי ת"א) (להלן: ההליך העיקרי), ובה דחה בית המשפט את בקשת העורר לקיים עיון חוזר בתנאי מעצרו מאחורי סורג ובריא ולהעבירו למעצר בית מלא או, למצער, למעצר בתנאי פיקוח אלקטרוני.

2. ביום 30.1.2019 הוגש נגד העורר ונגד נאשם נוסף (להלן: אבישי) כתב אישום מתוקן בשנית המונה חמישה פרטי אישום. מתוך פרטי אישום אלו, שלושה מיוחסים לאבישי בלבד, והשניים הנותרים – האישום השלישי והאישום הרביעי – מיוחסים לאבישי ולעורר בצוותא חדא. עיקרי כתב האישום וההליכים הקודמים פורטו בהחלטתה של השופטת י' וילנרבבש"פ 3485/18 הררי נ' מדינת ישראל (13.6.2018) (להלן: בש"פ 3485/18). משכך, ולשם נוחות הדיון, אסתפק בעיקרי הדברים הצריכים לענייננו. לפי האמור באישום השלישי, העורר קשר קשר עם אבישי להנחת מטען חבלה במכוניתה של הזמרת ושדרנית הרדיו מרגלית צנעני, לאחר שהאחרונה סירבה להשמיע את שיריו בתחנת הרדיו בה עבדה – זאת, כדי להלך עליה ועל מנהל תחנת הרדיו אימים. בגין מעשים אלו יוחסו לעורר ולאבישי עבירות של קשירת קשר לביצוע פשע, ייצור נשק, החזקת נשק ונשיאת נשק, ניסיון להרוס נכס באמצעות חומר נפיץ, סחיטה באיומים וכן איום בכתב לרצוח. לפי האמור באישום הרביעי, העורר ואבישי קשרו קשר עם אנשים נוספים כדי לגרום למותו של שחקן הכדורגל קובי מוסא, על רקע בלתי ידוע. כדי לממש את מזימתם האמורה, הכין אבישי, על דעתו ובהנחייתו של העורר, מטען חבלה שאותו הטמין ברכבו של מוסא. אבישי נעצר בטרם הספיק להפעיל את מטען החבלה. בגין מעשים אלו יוחסו לעורר ולאבישי עבירות של ניסיון רצח, קשירת קשר לביצוע פשע, ייצור נשק, החזקת נשק ונשיאת נשק, וכן ניסיון להרוס נכס באמצעות חומר נפיץ.

3. בד-בבד עם הגשת כתב האישום המקורי, הוגשה בקשה למעצר העורר עד תום ההליכים המשפטיים נגדו. ביום 12.3.2018 נעתר בית משפט קמא לבקשה זו והורה על מעצרו של העורר עד תום ההליכים, בקבעו כי קיימות ראיות לכאורה להוכחת המיוחס לו בכתב האישום וכי מתקיימות בעניינו עילות מעצר סטטוטוריות לפי סעיפים 21(א)(1) ו-21(ב) ו-21(א)(1) לחוק המעצרים. ערר שהגיש העורר על החלטה זו נדחה על ידי בית משפט זה בבש"פ 3485/18 הנ"ל. מעצרו של העורר הוארך מעת לעת על ידי בית משפט זה בהתאם לסעיף 62 לחוק המעצרים – נכון לעת הזאת, שמונה פעמים. העורר עצור כבר כשלושים חודשים, שבמהלכם הוא ריצה עונש של 8 חודשי מאסר אשר הושת עליו בגין הרשעתו בת"פ 61691-02-18 (שלום ת"א).

4. בחודש אוגוסט 2018 הגיש העורר לבית משפט קמא בקשה ראשונה לעיון חוזר בתנאי מעצרו. ביום 8.10.2018 דחה בית המשפט את הבקשה בקבעו כי לא חל שום כרסום בתשתית הראייתית בעניינו של העורר; כי ההליך העיקרי מתנהל בקצב משביע רצון; וכי לא קיימת חלופת מעצר כלשהי אשר תקנה את המסוכנות הנשקפת מהעורר, בהתחשב, בין היתר, בעברו הפלילי המכביד, בדפוסי אישיותו העברייניים, ובהרשעתו הטרייה בהטרדת עד ובשיבוש מהלכי משפט – עבירות שהעורר ביצע בהיותו עצור במסגרת ההליך הנוכחי.

5. ביום 8.4.2019 הגיש העורר בקשה שנייה לעיון חוזר בתנאי מעצרו. בבקשתו זו ביקש העורר כי בית משפט קמא יורה על שחרורו לחלופת מעצר בפיקוח אלקטרוני נוכח נסיבותיו האישיות, נוכח הזמן הרב שחלף מאז מעצרו ושינוי בנסיבותיו, ונוכח כרסום שלטענתו חל בחומר הראיות הקיים נגדו. בעניין הכרסום נטען, בקשר לאישום הרביעי, כי העורר מכיר אדם שהמשיבה לא זימנה לחקירה; כי אותו אדם יכול לתמוך בגרסת החפות שלו ולסתור את תזת המשיבה מניה וביה; וכי עדויות נוספות מטעם המשיבה סותרות תזה זו בכוחות עצמן. אשר לאישום השלישי, טען העורר כי המניע שיוחס לו לביצוע העבירות הינו מופרך – זאת, נוכח היכרותו המוקדמת עם מרגלית צנעני, נוכח קשריו ההדוקים עם מנהל תחנת הרדיו בה עבדה, ונוכח העובדה כי הוא – העורר – כלל לא קופח בהשמעת שיריו ברדיו. לדבריו, ראיות המשיבה המוכיחות לכאורה את קיפוחו, שבעטיו מיוחס לו המניע לפגוע במרגלית צנעני, הינן מגמתיות ואינן משקפות את המציאות. העורר העלה טענות נוספות הנוגעות להתנהלות המשיבה אשר לשיטתו מצדיקות את שחרורו לחלופת מעצר. בהקשר זה פירט העורר וטען, כי חקירתו נפגמה במחדלים רבים; כי במהלך חקירותיו הופרו זכויותיו הבסיסיות כחשוד; וכי המשיבה הציגה במהלך הדיונים בעניינו מצג שווא לפיו הוא כביכול שתק בחלק מחקירותיו במשטרה.

6. ביום 7.7.2019 דחה בית משפט קמא את בקשת העורר. בית המשפט הטעים, כי טענות העורר אשר נוגעות להתנהלות המשיבה בחקירותיו ובעת ניהול ההליך בעניינו אינן מראות שינוי מהותי בנסיבות וגם לא מבססות כרסום בתשתית הראייתית הקיימת; ועל כן אין בהן כדי להצדיק עיון חוזר בתנאי מעצרו. בית המשפט בחן את התשתית הראייתית הלכאורית ודחה את טענות העורר בדבר כרסומה – הן לגופן, והן מן הטעם שממילא אין בהן כדי לשנות באופן משמעותי את המסקנות המפלילות אשר עולות מהראיות לכאורה. בית המשפט דחה גם את יתר טענותיו של העורר, בקבעו כי ההליך העיקרי מתנהל בקצב יעיל; כי העורר איננו נתון במעצר במשך תקופה ארוכה נוכח הריצוי החופף של המאסר אשר הושת עליו בתיק פלילי אחר; וכי המסוכנות הנשקפת ממנו מצויה ברף גבוה.

7. מטעמים אלה, קבע בית משפט קמא כי נקודת האיזון בין האינטרס להגן על בטחון הציבור ולהבטיח את תקינות ההליך הפלילי לבין חירותו של עורר טרם הוסטה אל עבר חירותו.

מכאן הערר שלפניי.

8. בעררו חזר העורר על הטענות שהעלה לפני בית משפט קמא וטען כי בהחלטה קמא נפלו כמה טעויות. העורר אמנם הסכים עם בית המשפט כי הקצב שבו מתקדם ההליך העיקרי הינו משביע רצון, אולם הדגיש כי הדבר איננו מפחית מטענתו בדבר חלופה הזמן, שכן הוא שווה במעצר תקופה ארוכה במיוחד – אף מבלי להתחשב בשמונת החודשים החופפים אותם ריצה כאסיר. כמו כן, חלק העורר על קביעתו של בית משפט קמא לפיה לא חל כרסום בתשתית הראייתית. לטענתו, בית המשפט שדן בתיק העיקרי שמע ראיות רבות אשר סותרות את תזת המשיבה או לפחות חלקים נכבדים ממנה.

9. המשיבה, מנגד, סומכת את ידיה על ההחלטה קמא ומבקשת שלא אתערב בה.

10. סבורני כי הדין עם המשיבה.

11. לית מאן דפליג כי על העורר חלה חזקת מסוכנות מכוח האמור בסעיפים 21(א)(1) ו-21(א)(ג)(2) לחוק המעצרים. את חזקה זו לא הצליח העורר להפריך, בהתחשב במעשים המיוחסים לו בהליך העיקרי, שהינם חמורים ביותר – ועל כך עמדו כל הערכאות שדנו במעצרו – ובהתחשב בעברו הפלילי, שאף הוא ללא ספק מכביד. לפיכך, על העורר מוטל הנטל לשכנענו כי קיימת חלופת מעצר אשר תאיין את המסוכנות הנשקפת ממנו – ובנטל זה הוא לא עמד. אשר על כן, גם אם לא אזקוף לחובת העורר את שתיקתו בחקירת משטרה – עניין שלגביו בא-כוחו העלה טענות המצריכות בדיקה מעמיקה – חזקת המסוכנות תמשיך לעמוד בעינה במלוא עוצמתה.

12. משכך הוא הדבר, העניין היחיד שמצריך דיון רציני בגדרי הערר הנוכחי נוגע לראיות לכאורה ולשאלה האם אכן חל בהן כרסום. ביחס לשאלה זאת העלה מספר טענות, אשר מרביתן נוגעות לאישום השלישי. על אף שהנני רחוק מלהקל בטענות אלו ראש – הן בוודאי ראיות להישמע ולהישקל לגופן במהלך בירור האשמה – אין בהן כדי לסייע לעורר בעררו הנוכחי. הטעם לכך הוא זה: גם אילו הייתי משוכנע בנכונותן של הטענות – וכפועל יוצא מכך, הייתי מתעלם לחלוטין מהאישום השלישי – די בראיות המאמתות את האישום הרביעי, שהינו חמור ביותר, כדי להצדיק את מעצרו של העורר מאחורי סורג ובריש עד תום ההליכים. ראיות אלה נותחו בהרחבה בהחלטה קמא וכן בהחלטת

השופטת וילנר בבש"פ 3485/18 הנ"ל, והן כוללות את האזנות הסתר לשיחות שהתנהלו בין העורר לאבישי ואת דו"חות העיקוב אחרי אבישי. בשיחות אלו השתמשו השניים במילת הקוד "תות" כדי לתאר את הפעילות הפלילית נושא הקשר שקשרו ביניהם. כך, במסגרת השיחה 408 (171) מיום 6.2.2017, אמר אבישי לעורר כי הוא היה "בעבודה היום"; כי העובד של העורר בא לעבודה "בלי האוטו"; וכי "היה הרבה עבודה וחיכיתי שיבואו עוד לקוחות הביתה ... לעסק, אתה מבין?". על כך השיב העורר לאבישי כי "מחר תלך להביא תותים בבוקר מוקדם?", ואבישי השיב בחיוב. מדו"חות העיקוב ומפלטי האיכונים של הטלפון הסלולרי של אבישי עולה כי מקום "העבודה" בו הלה שהה אינו אלא החניון של אצטדיון הכדורגל שבו שיחק (או התאמן) קובי מוסא; וכי בשעות הבוקר שלמחרת אבישי הסתובב סמוך לביתו של המתלונן - דבר שמחזק את טענת המדינה כי "תות" היא מילת קוד שמתייחסת למטען חבלה. האישום הרביעי מאומת אפוא כדבעי בראיות לכאורה. מבלי להקל ראש בהסברים ששמעתי מפיו של בא-כוח העורר בנוגע לראיות אלו ולמילה "תות" בפרט, ומבלי לבטל את יתר הטענות שהלה העלה לפניי, אין בידי לקבל את טענתו בדבר כרסום בתשתית הראייתית.

13. אשר על כן, אני דוחה את הערר.

ניתנה היום, ה' באלול התשע"ט (5.9.2019).

ש ו פ ט